

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ความเสมอภาคในธรรมชาติ

สรุปทองคำ ดอลลาร์และเงินสด วันที่ ๓๐ พฤษภาคม วันงานเมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๒๐ กิโล ๑๐ บาท ๙๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒๐,๐๘๑ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๒,๑๗๑,๕๔๙ บาท ๗๕ สตางค์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นจำนวนทองคำ ๖,๑๘๕ กิโลครึ่ง ดอลลาร์ได้ทั้งหมด ๗,๗๗๑,๖๙๕ ดอลลาร์ เราก็ขยับขึ้นเรื่อยๆ ละทองคำเราเวลานี้ นี่ละแต่ละรายๆ เช่นอย่างพระพุทธเจ้าท่านสร้างพระบารมี ก็เหมือนเราพยายามเก็บหอมรอมริบสมบัติอันมีค่าในชาติไทยของเราเข้าสู่คลังหลวงเวลานี้พร้อมหน้ากัน มันก็เขยิบขึ้นเรื่อยๆ ต่อไปอีกถึงจุด ผู้สร้างบารมีก็เหมือนกัน สร้างไม่หยุดไม่ถอย ด้วยความตะเกียกตะกายก็ถึงจุด แน่ะ ถ้าถอยหลังเสียก็ไม่เป็นท่า เหลวไหล

คนไม่ว่างานไหนทุกครั้งเต็มหมด ศาลาใหญ่ไม่พอนั่ง ทั้งที่ธรรมดามองดูศาลาแล้ว น่ากลัวยิ่งกว่าจะเข้าไปนั่งไปนอน นำไปนั่งไปนอนกลับเป็นน่ากลัว ประกติศาลามันใหญ่ แต่เมื่อวานศาลาหลังนี้รับคนไม่ไหวแล้วแผ่นเข้าปากก็ไม่วู้ สู้คนไม่ได้ แน่นศาลาแล้วยังเต็มอยู่ข้างนอกอีก เข้ามาบรรจุอีกจะได้สัก ๒ ศาลา ดูคนนะ เรียกว่ามากทุกครั้ง ๆ ทองคำเราก็ได้ตั้ง ๒๐ กิโลกว่าเมื่อวาน วานขึ้นก็ได้ ๒ กิโล รวมเป็น ๒๒ กิโลกว่าวันที่ ๒๙ กับวันที่ ๓๐

การช่วยชาติคราวนี้ก็รู้สึกจะเป็นประวัติศาสตร์ ได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย เท่าที่ได้สังเกตเรื่อยมา พร้อมกับการปฏิบัติงานของตัวเองที่เป็นหัวหน้า เราก็ได้ทำกับพี่น้องชาวไทย เรียกว่าทุ่มลงไปเลย นี่สงครามครั้งที่สอง เป็นสงครามความจนของชาติไทยเรา จึงต้องได้เด็ด ไม่เด็ดสู้ความจนไม่ได้ แล้วก็จมลงไปทะเลเลย ไม่มีคนไทยรายไหนที่จะปรารถนาความจน เพราะฉะนั้นจึงต้องได้ทุ่มลงเต็มสติกำลัง นี่เป็นครั้งที่สอง ครั้งแรกก็ได้เล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟังแล้ว อันนั้นเป็นเราคนเดียว แบบหมดเนื้อหมดตัวเลย ไม่เป็นเรือฟางไม่เป็นน้ำไหลบ่า ไม่มี เรียกว่าเป็นตัวคนเดียว มุ่งต่อมรรคผลนิพพานล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์

หลังจากได้รับโอวาทหลวงปู่มั่นเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว แต่ก่อนก็มีเชื่อมาอยู่แล้ว ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ท่านพูดถึงเรื่องมรรคผลนิพพาน ที่แรกบวชมาก็อยากไปสวรรค์ ครั้นอ่านไปๆ ขึ้นพรหมโลกก็ไม่จุใจ อ่านไปถึงนิพพานจุใจพอใจ อยากไปนิพพาน นี่ที่เราอ่านตามตำรับตำรา เป็นความอยากไปนิพพานด้วยสัญญาอารมณ์ของเราเป็นพื้นฐานเอาไว้ พอ

ออกปฏิบัติตามเจตนาที่เราตั้งไว้แล้วว่า เมื่อสอบเปรียญได้ ๓ ประโยค เรียกว่าพอเป็นแนวทางได้แล้ว การศึกษาแนวทางได้เต็มภูมิของเราวาสนาของเราแล้ว ไม่จนตรอกจนมุมในการปฏิบัติตามหลักธรรมหลักวินัย เรียกว่าเราพอใจ พอจบนี้แล้วเราจะออกปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานและเพื่อความเป็นพระอรหันต์อย่างเดี่ยวเท่านั้น

พอได้ฟังธรรมหลวงปู่มันแล้วแหม เหมือนกับว่าท่าน โหย ไม่ได้ว่าเหมือนละ คือท่านเอาเรดาร์จับนั่นเอง เพราะความตั้งใจของเราได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพราะได้ยินชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณท่านโด่งดังมาตั้งแต่เราเป็นเด็กๆ แล้วยิ่งดั่งขึ้นเรื่อย ๆ ครูบาอาจารย์ที่ออกมาจากท่านที่มาเล่าให้ฟังแต่ละองค์นี้ พูดเป็นเสียงเดียวกันหมด ว่าท่านอาจารย์มันนี้ไม่ใช่พระธรรมดา ไม่ใช่พระธรรมดาแล้วเป็นพระอะไร เป็นพระอริยะ อ้าว อริยะก็มีหลายชั้น อย่างนั้นนะเรียนมาแล้วก็รู้อย่างนี้ละ พระโสดาก็เป็นอริยะ สกิทาก็เป็นอริยะ พระอนาคาก็เป็นพระอริยะ พระอรหันต์ก็เป็นพระอริยะ ในอริยะ ๔ ประเภทนี้ท่านเป็นพระอริยะในประเภทใด ทางนั้นก็ตอบผางมาเลย สูดยอดเลย เป็นประเภทสูดยอด

ที่นี้ก็เล่าเรื่องการปฏิบัติ ความรู้ความเห็นของท่านที่แสดงอรรถแสดงธรรมแก่ลูกศิษย์ลูกหาที่ได้ยินได้ฟังแล้วนำมาเล่าให้ฟัง พูดเสียงเดียวกันหมดครูบาอาจารย์ นี้ละดั่งขึ้นมาเรื่อย สะเทือนเข้ามาเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นเวลาออกปฏิบัติแล้วพุ่งใส่ท่านเลย มุ่งหน้ามุ่งตาจะฟังเอาคำสัตย์คำจริงเต็มเม็ดเต็มหน่วย จากองค์ท่านเอง ที่ได้ยินได้ฟังจากครูบาอาจารย์ก็เป็นพื้นฐาน เป็นเชื้ออันสำคัญมาแล้ว แต่ที่จะสรุปความลงสุดท้าย ให้เป็นที่ลงใจได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยก็คือ เราจะไปดูไปเห็นไปได้ยินได้ฟังจากท่านเองจะเป็นที่แน่ใจ

อันนี้ละที่ว่า เราไม่อยากจะพูดว่าเหมือนนะ ก็ท่านเคยเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว จิตใจของท่านสว่างจ้าไปหมด รู้ไปหมดจะว่าไง พอเรามุ่งหน้ามุ่งตาไปถึงท่าน ด้วยความตั้งอกตั้งใจเต็มเม็ดเต็มหน่วย พอมาท่านใส่เปรียงเลย หือ ท่านมาหาอะไร ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ ลืมเมื่อไร ไม่ลืมเลยนะ ต้นไม้ภูเขาดินฟ้าอากาศ ตลอดทั่วแดนโลกธาตุ ไม่ใช่กิเลสไม่ใช่ตัณหา ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ท่านว่าอย่างนั้นนะ สิ่งใดในโลกนี้ไม่ใช่บาปบุญ นรกสวรรค์ มรรคผลนิพพาน ทั้งนั้น ตัวบาปตัวบุญตัวมรรคผลนิพพานจริงๆ แล้วคือใจจะเป็นผู้สัมผัสรับรู้ จะเป็นผู้รองรับในสิ่งดีชั่วทั้งหลายจากการดำเนินของตน

นี่ที่ท่านว่า คือสิ่งเหล่านี้ไม่เป็นกิเลสตัณหา ไม่เป็นบาปเป็นบุญ ไม่เป็นนรกสวรรค์ มันเป็นอย่างที่จิตใจผู้กำลังหมุ่นหาดีหาชั่วอยู่นี้ เพราะใจที่ไม่มีหลักมันต้องหมุ่นหาที่เกาะที่ยึดตลอดเวลา ตัวนี้ละตัวจะเป็นมรรคเป็นผลจะเป็นนรกอเวจี คือตัวนี้เอง ท่านจึงสั่งว่า ธรรมแท้ กิเลสแท้ มรรคผลนิพพานแท้ มาลงอยู่ที่ใจหมดเลย อยู่ที่ใจนี้เท่านั้น ท่านจง

ปฏิบัติปรับปรุงใจให้ดี ใจนี้เป็นตัวสำคัญมาก กำลังเสาะแสวงหาที่ยึดที่เกาะทั่วโลกดินแดน แต่ไม่มีที่ยึดที่เกาะอันเป็นที่พอใจ จึงเกิดความเดือดร้อนอยู่เรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น เพราะหาที่ยึดที่เกาะไม่ถูกจุดหมาย

ท่านก็ยื่นเข้ามา นี่เรามาปฏิบัติเพื่ออรรถเพื่อธรรมเพื่อมรรคเพื่อผลจากศาสนธรรม ของพระพุทธเจ้า จงปฏิบัติให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ท่านจะสงสัยไปไหนว่า บาปบุญนรก สวรรค์ มรรคผลนิพพานจะอยู่ที่ไหน นอกจากที่หัวใจซึ่งจะเป็นผู้สัมผัสรับรู้และทรงไว้ทุกอย่างทั้งดีและชั่วนี้เท่านั้น ท่านจงปรับปรุงจิตใจของท่านให้ดีด้วยจิตตภาวนา ลงจุดนี้ละ จุดอื่นท่านก็ไม่บอกว่าไม่รู้ไม่เห็นไม่เป็น ท่านไม่ว่า ด้วยจิตตภาวนา ลงนี้เลย ใส่เปรี้ยว ๆ เลย อยู่ พุดนี้เด็ด นี่ละเรียกว่าเอาเรดาร์จับไว้เลย ทราบความมุ่งหมายของเรามีความ มุ่งมั่นขนาดไหน ธรรมท่านถึงออกผาง ๆ รับกันเลย

สุดท้ายลงมาก็ว่า ท่านอนุโลমনะ นี่ท่านพูดธรรมะที่เด็ดขาดเต็มที่เต็มฐานมาแล้ว นะ ที่นี้ท่านสรุปลงว่า จะว่าเป็นยอหรือเป็นเหยียบก็พิจารณาได้ทั้งสองแง่ นี่ท่านมหา ก็ นับว่าเรียนมาพอสมควร จนได้เป็นมหา แต่อย่าว่าผมประมาทธรรมะของพระพุทธเจ้า นะ อันนี้ก็ไม่มี ผังลึกทีเดียว ให้ท่านยกบูชาไว้ก่อนธรรมที่ท่านเรียนมามากน้อย ให้ยกบูชาไว้ ก่อน อย่าด่วนไปสนใจ เวลาที่ปริยัติที่เรียนมามากน้อยยังไม่เกิดประโยชน์ นอกจากจะเข้า มาดละเคล้าตะถียันกัน ให้การปฏิบัติของเราเขวไปหรือลุ่มเหลวไปเท่านั้น ท่านว่าอย่างนี้ เพื่อความแน่นอนให้ท่านมุ่งต่อจิตตภาวนาโดยถ่ายเดียวเท่านั้น อย่าไปกังวลกับปริยัติที่ เรียนมามากน้อย นี่เราไม่ลืมนะ มันจะมาไขว้เขวกัน หรือจะอดคิดไม่ได้ จะเทียบกับตำรา คัมภีร์ไบเบิลตรงนั้นตรงนี้อยู่อย่างนี้ จะวุ่น จิตจะลงสู่จุดที่หมายไม่ได้ หรือความสงบ เย็นไม่ได้

ให้ท่านพยายามปฏิบัติตนด้วยจิตตภาวนา ให้ใจได้รับความสงบ ท่านอย่าไปยุ่งกับ ตำรับตำราอะไรเวลานี้ ให้ท่านมุ่งมั่นต่อจิตตภาวนาทางสมาธิปัญญาโดยถ่ายเดียว เวลาที่ ปริยัติที่ท่านเรียนมามากน้อยยังไม่เป็นประโยชน์ นอกจากจะมาดละเคล้ากันให้เป็นโทษแก่ ท่านเอง ต่อเมื่อจิตมีหลักมีเกณฑ์แล้ว ถึงเวลาที่ปริยัติที่ท่านเรียนมามากน้อยกับ ภาคปฏิบัติขึ้นรับกันรู้กัน ๆ แล้วเอาไว้ไม่อยู่ อันนี้เราก็ไม่ลืมนะ คือเอาไว้ไม่อยู่ เมื่อเวลา ทางนี้ได้หลักได้เกณฑ์แล้วมันจะต้องวิ่งหาหลักหาเกณฑ์ หาข้อเทียบเคียงเข้ามา แล้วปริยัติ กับปฏิบัติจะวิ่งประสานกันเอาไว้ไม่อยู่ อันนี้เราก็ไม่ลืม เอาไว้ไม่อยู่ ฟังซิ ขนาดไหนเอาไว้ ไม่อยู่ คือมันอดคิดอดเทียบเคียงไม่ได้กับเหตุผลต้นปลายที่เรารู้เราเห็นภายในใจของเรา กับปริยัติที่เรียนมา มันก็วิ่งประสานกัน

เวลาปฏิบัติมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วเราก็เป็นคน พูดให้มันตรงไปเลยว่าภาษาธรรมหรือภาษาป่า พูดอย่างตรงไปตรงมา เราเป็นคนตบเดียว พูดง่ายๆ ว่าอะไรเป็น อย่างนั้นเลย ท่านให้มุ่งต่อภาวนาอย่างเดียวอย่าไปยุ่งกับปริยัติ ให้มุ่งจิตตภาวนา อะไร อะไรจิตใจจะสงบ เอาการให้แน่นอนๆ อย่าไปสนใจกับสิ่งอื่น เมื่อจิตใจมีความสงบได้ รากได้ฐานจนก้าวขึ้นสู่ทางด้านสติปัญญาแล้ว เรื่องปริยัติกับปฏิบัตินี้จะวิ่งถึงกันตลอดเวลา เอาไว้ไม่อยู่ เวลานี้ปริยัติยังไม่จำเป็น เราจับทุกแง่ทุกมุมเลย เพราะไปด้วยความเต็มอก เต็มใจจริงๆ

สรุปความลงแล้วว่า รวมอยู่ที่จิต ท่านบอก ขอให้ท่านปรับจิตของท่านให้ดี จิตดวงนี้เป็นตัวคิดตัวคะนองตัวติดตัวดี้น ความทุกข์ทรมานจึงมารวมอยู่กับจิตตัวคะนองอยู่ไม่ เป็นสุขนี้แหละ ให้ท่านปรับจิตนี้ให้เข้าสู่ความสงบ ธรรมะจะเชื่อมโยงเข้าไป ๆ จะเป็น น้ำดับไฟ ทำจิตใจที่วุ่นวุ่นงุ่นงุ่นให้ได้รับความทุกข์นั้นให้สงบลงเป็นลำดับลำดับ นี่ท่านสอน อย่างนี้ เอาให้แนบในจิต ท่านอย่ายุ่งกับอะไร เวลานี้ต้องการให้จิตสงบโดยถ่ายเดียวเท่านั้น ท่านว่า อย่างไรจิตจะสงบมากน้อย ให้เน้นหนักลงไปด้วยจิตตภาวนาอย่าปล่อยวาง ที่นี้ก็ ก้าวเดินตามนั้นละ

สำคัญที่ว่าเมื่อภาคปฏิบัติกับภาคปริยัติจะวิ่งเข้าถึงกันประสานกันแล้ว เอาไว้ไม่อยู่ นี่สำคัญมาก มันเป็นในหัวใจเราละซี เวลาไปถึงขั้นนั้นแล้วมันเป็นจริงๆ วิ่งประสานกัน ตลอดเวลา เทียบเคียงกันด้วยเหตุด้วยผล สิ่งที่อยู่แล้วเป็นยังงี้กับปริยัติ วิ่งประสาน ที่ยังไม่ รู้ปริยัติท่านว่ายังงี้ มันวิ่งใส่กัน นั่นละฟังธรรมะท่านเทศน์มันลงถึงใจหมด ฟังซิว่าทุกสิ่ง ทุกอย่างไม่มีความหมาย มีความหมายสำคัญที่ชั่วจริงๆ แล้วอยู่กับใจ เพราะฉะนั้นจึงให้ ปรับปรุงจิตใจให้ดี ที่นี้การปรับปรุงจิตใจก็ต้องมีแนวทางที่จะมาปรับปรุง ปรับปรุงเฉยๆ ไม่มีแนวทางที่ถูกต้องดีงาม ปรับปรุงอะไรก็ไม่เกิดประโยชน์ นอกจากไขว่คว้าหาพินหาไฟ มาเผาตัวเองเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงต้องมีแบบมีฉบับ

แบบฉบับที่ตายตัวที่ถูกต้อง ก็คือพุทธศาสนาแห่งพระพุทธเจ้าทั้งหลาย รวมแล้วมา อยู่ที่ศาสนาปัจจุบัน ได้แก่พระสมณโคดมเรานี้ยอดเลยพุทธศาสนา หลวงตาเอาหัวใจหรือ เอาคอขาดถวายท่านเลย ไม่ได้สงสัยไม่ต้องถามใครเลย มันจำอยู่ในหัวใจ จึงได้ยกข้อ เปรียบเทียบให้พี่น้องทั้งหลายฟังด้วย ฝนที่ตกลงมาจากท้องฟ้าก็ดี ทุกเม็ดทุกหยดทุก หยาดตกลงจากท้องฟ้าก็ดี น้ำไหลมาจากแม่น้ำสายต่างๆ ก็ดี ลงสู่มหาสมุทรแห่งเดียวกัน หมด เมื่อแม่น้ำสายต่างๆ ก็ดี หรือฝนบนท้องฟ้าตกมาที่ละหยดละหยาดก็ดี เข้าสู่ มหาสมุทรแล้ว จะไม่มีคำว่าน้ำนี้มาก่อนมาหลัง น้ำนี้มาจากบนฟ้าบนสวรรค์ที่ไหนไม่มี

แล้วน้ำนี้มาจากเขาจากป่าตรงไหน ไม่มี พอน้ำทั้งบนฟ้า ทั้งมาจากคลองต่างๆ พอไหลเข้าสู่มหาสมุทรแล้ว เป็นน้ำมหาสมุทรอย่างเดียวกันหมด ไม่มีคำว่ามาก่อนมาหลัง ไม่มีคำว่ามีโคตรมีแซ่ที่ไหนไม่มี นี่เป็นข้อเปรียบเทียบฉันใด บรรดาจิตของท่านผู้หลุดพ้นทั้งหลายนั้น คำว่ามาจากทางไหนได้แก่ผู้สร้างบารมี จะมาจากบนฟ้าอากาศ มาจากแม่น้ำคลองใด ๆ นี้เราจะเกิดเป็นชาติชั้นวรรณะใดก็ตาม ไม่มีคำว่าประเทศนั้นประเทศนี้ ทวีปนั้นทวีปนี้ ภาคนี้ ภาคนี้ ต่างคนต่างอยู่ที่ไหนก็สร้างความดีด้วยกัน ๆ แล้วก็ เป็นความดี เป็นบารมีอันสูงส่งมาด้วยกัน ๆ เมื่อมีมากเข้า ๆ ก็เหมือนกับฝนตกลงมาจากบนฟ้า ผู้สำเร็จแล้วตกมาถึงก่อนเมื่อไรก็เป็นน้ำมหาสมุทรเมื่อนั้น ๆ แม่น้ำมาจากคลองต่างๆ เมื่อผู้สร้างบารมีเต็มภูมิเมื่อไรแล้วก็เข้าถึงมหาวิมุตติมหานิพพาน เป็นธรรมชาติอย่างเดียวกันหมด ไม่มีคำว่ามาก่อนมาหลัง

พระพุทธเจ้าองค์ใดมาก่อนมาหลัง พระสาวกองค์ใดมาก่อนมาหลัง ผู้ใดสำเร็จก่อนหลังกันอย่างไรไม่มี เมื่อจิตได้ถึงขั้นตายตัวด้วยกันแล้ว เข้าสู่ธรรมชาติด้วยกันเป็นอันเดียวกันหมด พวกกันเข้าใจหรือยัง การเทียบแม่น้ำมหาสมุทร ที่น้ำตกมาจากบนฟ้าหรือมาจากที่ต่างๆ เมื่อเข้าถึงมหาสมุทรแล้ว เป็นน้ำมหาสมุทรอันเดียวกันหมด อันนี้สายบารมีของผู้บำเพ็ญทั้งหลาย เมื่อต่างคนต่างบำเพ็ญเต็มเม็ดเต็มหน่วย ซึ่งเท่ากับน้ำไหลมาจากที่ต่างๆ นั้นแหละ พอเข้าสู่ความสำเร็จเต็มเม็ดเต็มหน่วย บรรลุธรรมไปถึงขั้นอรหัตตพื่อนั้นเอง นี้เรียกว่าถึงขั้นธรรมชาติด้วยกันแล้ว เท่ากับถึงน้ำมหาสมุทรแล้ว

ที่นี้ก็หมดที่ว่ามาจากที่ไหน ๆ มาจากบ้านใดเมืองใดประเทศใด ไม่มีความหมาย มีความหมายอยู่กับจุดนี้เท่านั้น เรียกว่าเข้าเป็นธรรมชาติอันเดียวกันหมดเลย ไม่มีที่จะคัดเลือกอะไรมาก่อนมาหลัง ชาติชั้นวรรณะของผู้บำเพ็ญธรรมบรรลุธรรม ไม่มี เป็นอันเดียวกันหมด ท่านจึงเรียกว่า นตฺถิ เสขฺยิโย ปาปิโย บรรดาผู้สำเร็จธรรมบริสุทธิเต็มสัดเต็มส่วนด้วยกันแล้ว มีความเสมอภาคกันหมดเลย เหมือนแม่น้ำที่ไหลมาจากที่ต่างๆ เมื่อถึงมหาสมุทรแล้วเป็นความเสมอภาคกันหมด ให้พากันเข้าใจอย่างนี้

นี่ละได้ปฏิบัติมา นี่ยกอันนี้เข้ามาเสียก่อน ตั้งแต่เริ่มล้มลุกคลุกคลานมาจนกระทั่งก้าวเข้ามา ๆ ถึงธรรมชั้นที่ระหว่างปริยัติกับปฏิบัติวิ้งประสานกันแล้วเอาไว้มอง มั่นก็เป็นอยู่ที่หัวใจนี้แล้ว แต่ก่อนได้ยินได้ฟังไว้ก่อนนะ พอปฏิบัติมาถึงขั้นนี้แล้วเป็นเอง ๆ ขั้นนี้เป็นขั้นสติปัญญาอัตโนมัติจะวิ้งประสานกันระหว่างปริยัติกับปฏิบัติ วิ้งประสานกันไม่หยุด เอาไว้มองก็คือห้ามไม่ได้เลยวางั้นเถอะ นี่ที่ว่าเอาไว้มอง จนกระทั่งทะลุไปเลย ที่นี้ทะลุอันนี้ท่านทั้งหลายให้ฟังนะคราวนี้นะ จะเปิดให้เต็มทีหลวงตาบัวจวนจะตายแล้ว มาสอนพี่น้องทั้งหลายนี้ สอนด้วยความเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกสิ่งทุกอย่าง สละชีวิตในการปฏิบัติมาจนกระทั่งมาถึงธรรมขั้นนี้ ที่พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้วด้วย สวางชาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้ว ถึงชอบแล้วเต็มเม็ดเต็มหน่วย

พอจิต เอา เข้าจุดนี้เลย พอจิตก้าวเข้าถึงจุดธรรมธาตุดวงเดียวเท่านั้นไม่ต้องถามพระพุทธเจ้ามีก็พระองค์ นั้น ฟังชื่อนี้เนะ มองดูนี้มันจำถึงกันหมดแล้ว ๆ เหมือนกับเราอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทร มองไปไหนก็เป็นมหาสมุทรด้วยกันแล้ว สงสัยมหาสมุทรตรงไหนอีก ไหนมหาสมุทรตรงไหน น้ำตรงไหนเก่าแก่คร่ำคร่าชราหรือเพิ่งเกิดมาใหม่ น้ำตรงไหนในมหาสมุทรนี้เสมอกันหมด ไม่มีน้ำเก่าน้ำใหม่ น้ำแก่ น้ำชราคร่ำคร่า น้ำเพิ่งเกิดได้สองสามเดือนอย่างนี้ไม่มี เป็นมหาสมุทรด้วยกันหมด อันนี้ฉันใดก็เหมือนกัน พอจิตก้าวเข้านี้ดวงจ้าไปถึงบรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นอันเดียวกันหมด

นี่ละเราจึงยอมรับพระพุทธเจ้า ออย่ามาพูดนะน้ำมหาสมุทรที่ว่าจำนวนมากมายเท่ากับมหาสมุทร พระพุทธเจ้าที่มาตรัสรู้กลายเป็นพระธรรมธาตุนี้มาสักเท่าไร นับไม่ได้เลยเราเอาคอขาดเข้าไปเลยมันจำอยู่ในหัวใจนี้ แล้วสงสัยพระพุทธเจ้าที่ไหน นี่ละศาสนาพระพุทธเจ้านี่ละเป็นศาสนาที่ร้อยโลกร้อยสงสาร ร้อยกิเลสตัดหาได้ ไม่มีอะไรอื่นร้อยได้เลย ศาสนาใดก็ตามเราไม่ทราบ ถ้าศาสนาใดไม่หยั่งเข้าไปกิเลสกับธรรมซึ่งมีอยู่ในใจนี้แล้ว ศาสนานั้นไม่ใช่ทางแก้กิเลส แต่ศาสนาพุทธของเราที่เข้าไปหากิเลสและธรรมอยู่ที่ใจ ๆ ถอนสิ่งที่เป็นภัยออกจากใจ ปรากฏธรรมะอันเลิศเลอขึ้นมา มีพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นอย่างนี้ด้วยกันทั้งนั้น จึงเป็นศาสนาเลิศเลอสุดโลกสุดสงสาร ไม่มีศาสนาใดเกินศาสนาพุทธไปได้

นี่เวลามันเป็นมันก็เป็นขึ้นมาอย่างนี้ เราคนเดียวเราไม่ต้องไปหาใครมาเป็นพยาน ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม เวลามันจำขึ้นมาก็เป็นอย่างนี้ เราไม่ทูลถามพระพุทธเจ้าว่ามีจำนวนมากเท่าไร ที่ว่าน้ำมหาสมุทรนี้ค่อยไปว่าอย่างนั้นเราเชื่อ ส่วนธรรมธาตุที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้มากก็ปกก็กลบ่านสักเท่าไรเรากำหนดได้ไหม ตั้งแต่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

มาเริ่มมา แล้วตั้งแต่กิเลสคอยทำลายธรรมของพระพุทธเจ้าเรื่อยมา มีมาเสมอกัน อันนี้ก็ไม่มีจุดหมายปลายทาง ไม่มีต้นมีปลายเรื่องของกิเลสที่เป็นภัยต่อธรรมของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าตรัสรู้ปราบกิเลสก็ไม่มีต้นมีปลายเหมือนกัน จนกระทั่งถึงบัดนี้ แล้วพระพุทธเจ้าจะไม่มีมากยิ่งขึ้น ฝนตกทั้งวันทั้งคืนจนน้ำมหาสมุทรเต็ม จะไม่เรียกว่ามหาสมุทรน้ำได้ยังไง มหาสมุทรไม่เต็มด้วยน้ำ น้ำไม่เต็มมหาสมุทร ธรรมชาติไม่เต็มธรรมทั้งหลาย ธรรมทั้งหลายรวมแล้วเป็นธรรมชาติ

ธรรมชาติจึงไม่มีอ้อมมีอันไม่เต็ม ไม่ล้นฝั่งคือธรรมชาติครอบโลกธาตุนี้ บรรดาพระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสรู้ขึ้นมาเป็นอย่างเดียวกันทั้งหมด พอจำขึ้นมาแล้วถามหาพระพุทธเจ้าทำไม เรามีตบอดมากก็กบก็กลับให้มาถามตัวเองนี้ดีกว่า เวลานี้พระพุทธเจ้าเป็นยังไง มันก็รู้ขึ้นภายในจิตใจ นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ ท่านทั้งหลายให้พากันพิจารณา เราไม่ต้องไปหาใครมาเป็นพยาน เราจำในหัวใจเรา ใครจะเอาคอเราไปตัด ขาดก็ขาด ความจ้านไม่มีขาด ความแนใจใน สนฺทิฏฐิโก ของตัวเองที่ปฏิบัติมานี้ไม่สงสัยแล้ว ขอให้เป็นที่ตายใจด้วยกันพี่น้องทั้งหลายนะ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมแท้ กิเลสเป็นกิเลสแท้เป็นภัยต่อธรรมแท้ ให้พยายามแก้ไขที่มันอยู่ในใจของเรา กิเลสที่เป็นภัยก็อยู่ที่ใจของเรา ธรรมที่เป็นเครื่องแก้กิเลสอยู่ที่ใจของเรา

อย่าไปชินชากับสิ่งใด สิ่งใดเข้ามาที่เป็นภัยให้ถือว่า เป็นภัยปิดออก สิ่งที่เป็นคุณให้ทะนุถนอมบำรุงขึ้น นี่ชื่อว่าเราเป็นผู้รักษาตน นตฺถิ อตฺตสมฺม เปมฺ ความรักอื่นเสมอด้วยการรักตนไม่มี เรารักเราทุกคน ๆ ให้พยายามกีดกันสิ่งที่เป็นภัยต่อตัวของเรา แล้วพยายามบำรุงรักษาความดีให้ดี ตายแล้วนี่จะไม่มี กุสลา ธมฺมา นะ จะมีแต่ กุสลา ธมฺมา ที่เราผลิตขึ้นมาจากเราเอง แก้เราจนผ่านพ้นไปได้ ตายแล้วร่างกายเรามันเป็นขอนซุง มันกุสลาไม่เป็น ใครจะไปนิมนต์พระมาเป็นพัน ๆ องค์ ก็ กุสลา ธมฺมา กับขอนซุง ถ้าตัวเจ้าของโง่แล้วเจ้าของไปนรกแล้วนะ ใจไปนรกแล้ว ร่างกายนี้เป็นขอนซุง ให้พระมา กุสลา ธมฺมา กล้วยหอมอยู่ที่ไหนนาเท่านั้น

ถ้ามานิมนต์หลวงตาบ้วนนี้ ไปนี่ก็จะถามหากล้วยหอมเสียก่อน ไหนละกล้วยหอมที่จะนิมนต์มา กุสลา ธมฺมา เราจะถามกล้วยหอมก่อนนะ ก่อนคนที่ว่าคนนี้ตายแล้วไปไหนนา ยังไม่ถาม ต้องถามหากล้วยหอมเสียก่อน เพราะมันไม่ค่อยเกิดประโยชน์ถ้าเจ้าของทำชั่วใส่เจ้าของ ร่างกายตายเป็นขอนซุงด้วยกันทั้งนั้นแหละ แต่จิตนี้ไปดีไปชั่วได้ จิตเป็นของไม่ตาย นี่ละจิตดวงนี้แหละที่ตามกันมาชำระกันมา บำรุงกันมาด้วยการสร้างบารมี ชำระกันมาด้วยการละชั่ว บำรุงกันมาด้วยการสร้างความคิด ค่อยผ่อนใส่ขึ้น ๆ เพราะสิ่งที่มัว

หมองที่ทำให้มือตื้อคือกิเลสทั้งนั้นที่เป็นภัยของจิตแก้ออก ถอดถอนออก อันนี้ค่อยผ่อนไส
ขึ้น ๆ จิต ก็ติดตามกันไปเรื่อย

นี่ละนักภาวนา ตามจิตดวงนี้ยิ่งละเอียดล่อ ละเอียดล่อเท่าไรยิ่งเห็นแต่จิตดวง
เดียวนี้ วิถีจิตมันคิดไปทางไหนมันไปทางไหน มันจะพาไปเกิดในทางไหน ๆ มันจะรู้ทันที
ๆ เลย นี่ละ สนุกปฏิริโก เป็นอย่างนี้ละ ละเอียดเข้าไปเท่าไรยิ่งตามรู้ ๆ จนกระทั่งถึงเข้า
ธรรมชาติที่อัศจรรย์ผางลงไปนั้น อันนี้หมดเลย สิ่งที่มีนปกคลุมหุ้มห่อนี้ละ หมด ยังเหลือ
ธรรมชาติที่จำเป็นธรรมชาติ นี่เห็นใหม่ตายใหม่ละ ธรรมชาติที่ตายใหม่ นี่ละที่ท่านเรียก
เป็นธรรมชาติ เช่นเดียวกับน้ำมหาสมุทรและเราเป็นผู้ครองเองไม่มีกำหนดกฎเกณฑ์ว่า
การเกิดการตายเป็นอย่างไ เกิดแล้วตายแล้วจะไปเกิดที่ไหน ๆ ไม่มีตั้งแต่กิเลสตัวพาก่อ
กรรมก่อเวรให้เกิดความสงสัยสนเท่ห์ และให้สร้างแต่ความชั่วนั้นขาดสะบั้นลงไปจากใจ
ความสงสัยไม่มีเลย ขาดสะบั้นไปจากกัน เหลือแต่ธรรมชาติที่จำเป็น

คิดดูซิว่า พระพุทธเจ้ามีก็พระองค์ ถามอะไรดูน้ำมหาสมุทร เราไปนับได้ว่ามี
มากขนาดไหนน้ำมหาสมุทรนะ แล้วจะนับธรรมชาติของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย และ
พระสาวกหรือท่านผู้สิ้นกิเลสทั้งหลายได้นั้นมีก็รายไต่ยังงิ นี่ละมากขนาดนี้ละยันได้
เลย เรายันได้เลย เราไม่สงสัย เต็มอยู่ในหัวใจของเรา สิ่งเหล่านี้พูดให้มันเต็มยันได้เลย
ว่า เอน้ำหนักยกมารับกันว่า โคตรพ่อโคตรแม่หลงตาบ๊วก็ไม่เคยรู้ธรรมชาติประเภนี้ละ
แต่หลงตาบ๊วรู้ก็บอกว่ารู้ เพราะท่านเหล่านั้นท่านเป็นโคตรเป็นแซ่เป็นพ่อเป็นแม่ของเรา
จริง แต่ท่านไม่ได้ปฏิบัติ เราปฏิบัติเอาชีวิตเข้าแลกถึงขั้นเป็นชั้นตาย เมื่อรู้ขึ้นมาถึงรู้
ชั้นที่เรา แต่ทำไมเรารู้ได้ พ่อแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ของเรารู้ไม่ได้ เพราะท่านไม่ปฏิบัติท่านก็ไม่
รู้ เราปฏิบัติถึงคราวที่จะรู้มันก็รู้ได้อย่างนี้ แล้วจะไปถามใครเวลารู้ขึ้นมาเป็นขึ้นมาแล้ว ก็
ไม่เห็นเอาโคตรเอาแซ่ที่ไหนมาเป็นสักขีพยาน ความรู้เป็นพยานเต็มตัวแล้ว

ให้พากันจำเอาณะพี่น้องทั้งหลาย เกิดมาอย่าเกิดมาเปล่า ๆ นะ ให้กิเลสหลอกลวง
ๆ คว้านั้นคว้านี้แล้วสุดท้ายก็ได้แต่น้ำเหลวๆ อยู่ด้วยกันอย่างนี้ไม่เป็นของแน่นอนนะ
เวลานี้ก็รวมกันอยู่ในศาลา พอเสร็จจากนี้แล้วต่างคนต่างแยกต่างย้ายไปถิ่นฐานบ้านเรือน
ของตนๆ รวมลงไปแล้วเวลามีชีวิตอยู่ก็อยู่ด้วยกันอย่างนี้ พอตายแล้วต่างคนต่างไปด้วย
อำนาจแห่งกรรมของตน ผู้ทำชั่วไปชั่ว ผู้ทำดีไปดี ทำชั่วขนาดไหนควรจะไปสูงต่ำขนาด
ไหน จะเป็นไปตามนั้น กรรมแยกย้าย กัมมัม สุตเต วิภชติ ยทิท หินุปปณฺตี กรรมย่อม
จำแนกแจกสัตว์ให้มีความประณีตเลวทราม และสุขทุกข์ต่าง ๆ กันอย่างนี้

เวลาเราออกจากนี้ไปแล้วก็ไปถิ่นฐานบ้านเรือนด้วยความจำเป็นของเรา ออกจาก
ภพนี้แล้วก็ไปด้วยอำนาจแห่งความจำเป็นที่กรรมบังคับ ทั้งกรรมดีกรรมชั่วบังคับทางใด
ต้องไปทางนั้นทั้งนั้น นั่น ให้พากันจำเอานะ เวลานี้มีชีวิตอยู่ให้พากันทำเสีย อย่าจิตอย่าชิต
นะ ไม่ใช่ของดี ความจิตชิตนี้ทำให้ลุ่มจมมามากต่อมาก ทรมานให้ได้รับความทุกข์จน
มหันตทุกข์มาที่ครั้งก็หนแล้วทำไมไม่เข็ดหลาบ เราเป็นผู้โดนทุกข์เสียเอง เราไม่เข็ดหลาบ
ใครจะเข็ดหลาบ ทีนี้เราไม่รู้เราจึงไม่เข็ดหลาบให้ฟังเสียงท่านผู้รู้คือพระพุทธเจ้า คือธรรม
ของท่านแล้วนำมาปฏิบัติตัดแปลงตนเองนะ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้แหละ

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th